

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Secvnda Pars Mirabilis Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar

Puente, Luis de la

Pragæ, 1688

Caput IX. De purissimo, & ardentissimo, hujus Animæ erga Deum, amore.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38666

semper adero, & illuminabo te, instruámque internè. Nunc vale, & quiesce in tuo Deo. Id dicendo impertitus est mihi suam sanctam benedictionem, & omnibus ijs Sanctis Angelis ibi præsentibus, abivitque Ejusdem Majestas, me obstupefcente, & ob tam divina opera gaudente.

Deinde ab eodem Domino intellexi, illo adscito vestitu, repræsentante habitum omnium Religiosorum Ordinum, quo Ipius Majestas se spectandam exhibuerat, significatum fuisse, quod in hoc Domino nostro sublimissimè existant, atq; ab ejusdem Divina virtute universæ omnium creaturarum perfectiones in summo gradu deriventur; quodque admirabili modo, quo ostendebat se querere, & non invenire ullam creaturam perfectam, & quæ omtimodè foret idonea, ad habendam mei curam, mihi indicare voluerit, se solum esse perfectissimum doctorem omnium scientiarum, & infinità præditum sapientiā ac potentia, ad eas communicandas, sc̄q; velle meum agere ducem & instructorem. Dixit mihi præterea, me per eos dies fuisse ab ipso relictam perplexam & meticulo-fam, non agnoscentem, qualis foret ea Persona, quæ mihi novomodo assignabatur, ut me doceret, propterea quod delectaretur, videndo interea meos affectus, atque

audiendo meos clamores, & suspiria ad Deum. Sicut Pater, qui, ut se filio suo recreet, videndo quid agat, & auscultando ejusdem querelas ac sermones, se similit alium & occultat; deinde vero post personā ipsum attollit ad brachia, illoque blandiendo, & amoris exhibendo induci, se præbet agnoscendum, unde puerulus exhilaratur, & repletur solatio, tenerè sicut Patrem amplexando. Benedicuit magnus hic Dominus in aeternum, Amen.

Non explicit hoc loco Sancta Virgo, quoniam oporteat intelligere, quidve significare Deus voluerit, dum illi promisit, fore, ut Divina iste instructor eam doceat omnes linguis, pas id exposuerat in alio scripto, quod suo loco referemus: ubi ipsi Deus declaravit, donum bulgarum, quod illi communicabat, esse sicut nūllus obnoxium erroribus, ut in diversi negotijs, variisque proximorum necessitatibus, quæ ab ea petierent consilium, semper daret responsa vera, atq; tali loquela, modo, & ratione plurimū omnibus prodesset, secundum exp̄libet indigentiam. Quod quam fuerit exactum, probat innumerorum hominum experientia, qui obsequentes consilij & regissimus hujus famulae Dei, sunt adepti pacem in diversi suis spiritujs, & in negotijs conducendis ad bonum spirituale non erraverunt.

CAPUT IX.

De purissimo, & ardentissimo, hujus animæ erga DEUM, amore.

Vandoquidem perfectio animæ est connexa cum amore Dei, quin immo animam esse magis ac magis perfectam, non est aliud, quam esse magis magisque amantem Dei; nam quantum crescit regina omnium virtutum charitas, tantumdem quoque crescunt cetera & proficiunt: recensabo sequentibus capitibus nonnulla rara prorsus exempla charitatis hujus Virginis, & affectus amoris, quo cerebatur in Deum, unde possit intelligi altissimus filius virtutum gradus, quem, divinâ adjuvante gratia, concendit. Inſtruavi nonnihil suprà de sacro illo incen-

dio (quod sancti sobriam vocant ebrietatem amoris) quo hæc sponsa Christi, sibi crepsit, & quodammodo non satis rationis compas, solum vehementi affectu, ambebat ad quædam amabilissima adynata, ut ipius verba magis viderentur efformata in ardore voluntatis, quam profecta à lumine intellectus. Nec aliquid hic spectans addam, ut eadem veritas clarissima percipiatur. Dicit porro in sua quædam scripto, vigesimâ octavâ Januarii, anno sexcentesimo vigesimo quinto.

Vacabam orationi vehementer cogitare, videre magnum nostrum Deum, cognoscere, frui, eliciendo tam amantes ardentes affectus,

Etus, ut inde quasi tota conflagrarem, & colliquescerem; aliunde verò mea anima, avidissimè inhiaret scopo, quem inquiero. Dixi, quia ne non poteram refrenare, Divinæ Majestati: Mi Deus, & mi Domine, quousque mei oblivisceris, & avertes vul- tum tuum à me? Dominus audivit meos clamores, responditq; mihi benignissime: Cur id dicas, Anima, & cur ita loqueris? Quando sum ego tui oblitus, aut quando vultum meum a te averti? sed bene est, ebria es mei amore, quia te introduxi in cellam meorum cœlestium vinorum: me-teris veniam, dic licet quidquid volueris.

Simili affectu anima ipsius ardebat vigesima Januarij, anno sexcentesimo vigesimo sexto, quando obtinuit a Christo Domino, summo nostro Bono, magnam gratiam, quam sic refert.

Exarserunt vehementes affectus in mea anima, feriâ quintâ, factâ initio ab ardenti desiderio perfectè implendi in omnibus Dei voluntatem, ut nullum in ejus obsecquo admitterem defectum. Augebantur tantopere, ut cor videretur è pectore exilire, & abrepta violento hujus deside-
rij impetu, clamavi ad Deum, postulando ipsius gratiam. Divina Majestas mihi re-
spondit cum magna suavitate, & exhibiti-
one amoris, dicendo: Quid vis, Anima,
quid petis? quiesce. Tum ego illi dixi.
Da mihi quidquid habes, omnia, omnia.
Hoc taliter protuli, quia dum anima sic est
constituta, lingua animæ magis regitur af-
fectu, quam ratione. Quod dicere vole-
bam erat, ut mihi Divina Majestas præsta-
ret gratiam implenda suæ voluntatis in o-
mnibus, & per omnia, utq; misereretur sui
populi Christiani, & eorum, quos illi soleo
commendare. Divina Majestas pro sua
immensa charitate ostendit, sibi placere,
ut annueret meis precibus, & statim inter-
rogavi: Mi Domine, quomodo id ex-
quèris? responditque mihi: Ego id im-
primam tuo cordi, ut, quod dixi, in eo con-
serves. Conspexi subito duos Angelos,
qui manibus utrinque tenebant parvam
pelvis, in qua erat cor. Postea vidi Per-
sonam Christi Iesu, Domini nostri, qui se
haecenus non exhibuerat spectandum, te-
nensque manu parvulum subtilissimum

calamum inscribebat cordi quasdam lite-
ras. Attendi solicite, ut viderem, quid-
nam scriberet, & vidi fuisse scriptum: Fiet,
quod desideras. Considerabam eam ma-
num Iesu Christi Domini nostri, & vide-
batur mihi esse diversissima à manibus,
quas videre consuevi in Angelis, dum spe-
ciem assumunt corporis humani, aut quan-
do illam assumit quæpiam ex reliquis Di-
vinis Personis: continuò enim appetat,
neque ambigi potest, eandem manum esse
veram carnem, & manum veri hominis.
Atque Dominus ita in illa venerabilissima
Persona repræsentat Divinitatem & Hu-
manitatem, ut ne vestigium quidem dubij
animæ remaneat, illum Dominum verum
esse Deum, & verum Hominem. Quod
quidem tam clarè videt, adeoque firmiter
ipsi infigitur, ut juraret, sc̄ id manifestè ac
distinctè videre, neque aliter se rem habe-
re, quam asserat. Ibi adhæsi Domino re-
pleta stupore, quo ita fui abrepta, ut, quan-
do ad me redij, jam Ejusdem Majestas ab-
iverit. Ipse sit benedictus in æternum.

*Quod Virgo evenire dicit, ut durantibus
bis affectibus, cor abscedat, quamvis id cum
summa fiat vehementia, non tamen sit cum in-
quietudine & confusione, qualem adferre solet
ille amor, quem Patres mystici vocant sensibili-
lem, quique sentiri solet initio, dum anima in-
cipit intre supernaturem viam unitivam:
nam is, de quo hic Virgo loquitur, è quidope-
retur longè efficacius, occupat intimam animæ,
estque sine comparatione tanè nobilior, quantò
secretior: & effectus, quos producere vide-
tur in corpore, sunt jam alterius multò subli-
mioris, & planè ineffabilis rationis. Ipsum
enim corpus, ut supra dictum est, videtur jam
habere conditiones spiritus, & modo quodam
mystico assimilationis cooperatur vivacissimis
animæ motibus, cum serenissima quadam in-
quietudine. Hoc potest ex scriptis istius Vir-
ginis colligi, qua huic, & sequentibus inseram
capitibus. Primum est tale.*

Passa fui his diebus quasdam absentias
Dei, & quamvis, per ipsius misericordiam,
sim contenta, qualitercunque Divina Ma-
jestas mecum agat, quia sum resignata in
ejus beneplacitum, nihilominus sunt mo-
lestæ. Conata sum me, animadvertingendo
me

me esse afflittiſſimam, exercere in cognoscenda me ipſa, & magnitudine Dei, atque in integra in diuinam illius voluntatem reſignatione, & amare ipſum ex toto corde meo. Ex omnibus iſtis actibus, quos eliciueram, prorupi in vehementem querebam, dixique: Ah mi Deus, & mea ſalus! Ah mi Deus, & mea ſalus! Audit me Sanctus Pater Ludovicus de Ponte, qui à ſuo obitu mihi ſepiſſimè adeſt, & dixit mihi: Quid habes, Anima, cur lamentaris? quid quereris? ſum infirma, respondi, quāro meum Deum, meum medicum, meam ſalutem. En adeſt, ajebat Sanctus Pater, aperi oculos, & videbis illum. Asperxi oculis animæ, & vidi juxta me JESUM Christum Dominum noſtrum eo modo, quo poſt ſuam reſurrecționem verſatus eſt in terra, pretiolis tuis inſignitum vulneribus in pedibus, manibus, & latere. Tum mihi Ejusdem Majestas dixit: Accede, Anima: hic enim reperies, quod quaeris. Accessi ad Dōminum, & ſubito me inveni quāli immersam in ea diuina vulnera, fuitque ab ijsdem meæ animæ communicata quædam diuina virtus, quā ſum confor-tata & recreata. Ita ibi permanui diu abrepta, oblectando me ijs diuinis bonis, quæ mihi à vulneribus Domini coſmunicabantur. Expergefacta ex hoc raptu adeò intime amore Dei flagrabit, ut existimarem me cor habuisse diſſilium, & ex illo profluxisse rivos ſanguinis, cum vehementi meo dolore, & acri ſenu. Accessit tum ad me quidam Sanctus Angelus, & vase, quod adſerebat, excepit ſanguinem, quem cor meum profundebat, eoque excepto, oſtendebat vas plenum alijs Sanctis Angelis, qui illum contemplabantur cum admiratione & veneratione. Avolavit de-repente Sanctus is Angelus ad cœlum, & präſentando illud vas Beatiſſimæ Trinitati, dixit: Domine Majestatis, vides hic iſtud vas ſanguinis, quem tua creatura ex corde ſuo effudit, cum ingenti dolore, te ſolum amando, ac deſiderando; Dominus eſt intuitus ſanguinem, jussitque ipſum deferti ad theſaurum Eccleſia. Mox Angeli cœli incole, unâ cum meis Dominis Angelis, cœperunt eximiâ melodiâ, & cœle-

ſti naūſicâ canere: *Cantate Dōmino Canis cum novum, quia mirabilia fecit. Finito cantu me repeti in meo angulo, ut antea. Benedictus sit Deus.*

Semper dignus eſt magnus Deus noster & Dōminus cantu, & laudibus ſuorum Auglorum, que ſemper magnitudine ipſius erunt inferioris, quibuscumque illum extalerint: nihilominus in admirandis eventibus, quales eſt, Angeli exultantes, dum vident, quām uerē Deus amet animam, & hac fideliter ſu Deo respondent, videntur nova exoptare cau-ſica, ad id celebrandum; etiamq; interdum, noſtra ſe accommodantes ruficitati, compau-ſant verſus, ut oblectent animam, ac depa-dient ſuūm Dōminum, quod hec ſponja Cōfeti refert alia occaſione, ubi ſic au:

Quanquā diuina mea infirmitas ſem-per ſit feraciflora dolorum, ſubinde tamen ſunt notabiles eorundē accessiones. Dum autem natura eſſet oppreſiſſima acerbis cruciatibus, atque una ſpiritus vehementibus, & inſolitis occuparetur affectibus cognitionis ſu ipſius, & intimis deſiderijs amandi Dei, illiſque placendi, & ſuſcipiendo in me neceſſitates ac arumias meorum proximorum, ut pro ipſis responderem, Sancti Angeli, adhucbitis musicis, admixtis harmoniæ instrumentis, cecinerunt hos verſus:

*Excellentissima Majestas,
Deus aeternum colende,
Qui hanc puram creaturam
Transformavisti stupende.*

*Jam totum cor ejus flagrans
Non ceſſat unquam dolere,
Dum ſummis exoptat votis,
Tibi ſemper adhaerere.*

*Jam fastidit universa,
Omnibus renuntiavit,
Sui penitus oblita
Spem in te omnem locavit,
Tibi perpetim unita,
Et in ſinu tuo ſita.*

Mala

Mala, quæ flet, aliena,
Sua esse arbitratur,
Ad honorem quoque tuum
Cruce suâ se solatur.
Hoc ab Angelis cantari audivi. Deus sit
semper benedictus, Amen.

*Quoruncunq; similium meminisse possum
versuum, seu latinorum, seu vulgarium, quos
in hujusmodi legimus historijs compositos à
Sanctis Angelis, talem continent, veritati &
sublimitati sententiarum junctum, candorem
& simplicitatem stylit, tanquam eā spiritus con-
cinnati puritate, quā Sancti Apostoli & Eu-
angelistae altissima Dei mysteria descripserunt.
Progediamur in referenda magnitudine &
excellencia affectuum, quibus hac Virgo ama-
bat suum Deum, & qualiter ipsi cor suum inte-
grè subseruit. Tenerimus est modus, quo
ista veritas comprobatur in ea visione, quā il-
lana fuerunt dignati Sanctus Petrus, & San-
ctus Joannes Baptista, anno sexcentesimo vi-
gesimo septimo. Id ipsa sic recenset.*

In Feste Sanctorum Apostolorum Petri & Pauli, dum oppressa essem doloribus, plurimūmq; afflita, dixit mihi S.Pater Ludovicus de Ponte, quasi me reprehendendo: Anima, & creatura Dei, quid tibi est? cur cruciaris, & affligeris? Esto bono animo, noli tristari. Dominus tibi vult gratificari, quia hodie ad te mittet S.Petrum, & S.Joannem, ut te invisant, & confortent. Cui ego: Sancte Pater, quid dicam his Sanctis, ubi venerint. Et Sanctus: Alloquere, inquit, illos more tuo. Non sic fiet, Sancte Pater, ajebam, suggere mihi tu, quid ipis dicere debeam. S.Pater Ludovicus mihi respondit: Pete ab illis salutem populi Christiani, utq; roget Deum, ne mafatur: pro te vero postula, quod tibi videbitur. Postea venerunt S.Petrus & S.Joannes Baptista. Quia autem fueram præmonita, non accidit mihi mira ea visiatio. Ingressi, me salutaverunt, & S.Petrus est nomine amborum locutus, dicendo: Anima, & creatura Dei, venimus ius-
su Divino, & nomine magni Dei ac Domini nostri, ad te visitandam, tibiq; nuntian-
dum, quod per nos significat, id est, ut in
Feste nostro à Deo petas, quidquid volue-

ris: omnia enim tibi concedentur. Gra-
tias egli Deo pro tanto beneficio mihi ex-
hibito; reverita sum Sanctum, &, quam-
vis subtimide, rogavi illos, dignarentur lo-
co mei intercedere apud Divinam Majes-
tatem, ut misereatur populi Christiani,
largiendo ipsi salutem in rebus tempora-
libus, tam calamitolo tempore, cohibeātq;
suam justam indignationem, conceptam
contra nostra peccata. Petij & alia pro me,
utq; Divina Majestas det lumen & gratiam
meis Confessarijs, ad assequendam in om-
nibus sanctissimam ipsius voluntatem, &
me pro gloria Dei dirigendam. In nomine
Domini, respondit S.Petrus, omnia tibi
conceduntur. Deinde addidit. Et tu, Ani-
ma, quo habes, quod dones tuo Domino,
pro præstita tibi ista gratia. Da nobis ali-
quid, quod illi adferamus. Respondi ipsi:
Gloriosi Sancti, ego nihil habeo, quod ei
donem: sum pauper creatura, & quidquid
habeo est iphius, jamq; illi donavi meam
animam, meam voluntatem, meum cor,
neq; aliud volo, quam quidquid Divina
Majestas de me statuere voluerit, atque ut
tota in eo amando & honorando consu-
mat. Bene dicas anima, subjunxit S.Petrus:
sed adverte, istud cor continet intra se ali-
ud cor, quod nobis date potes. Obstupui,
dum id audirem dici. Sanctus autem rur-
sus dixit: Anima, dare Deo cor, est ipsi
dare voluntatem, & nihil aliud velle, quam
facere, quæ illi sunt grata, eidēmq; placere,
& in omnibus rebus querere majorē ipsius
gloriam & honorem. Verum hæc omnia
sublimius & perfectius reperiuntur in su-
periore parte animæ: atque istud est cor
cordis, quod nobis potes dare, & hoc fer-
ret S.Präcursor Domini (quem indicavit
digito) magnus Baptista, qui puro Dei a-
more magis flagravit, quam ipsimet Sera-
phini. Postea mihi cœpit enarrare proflus
eximias & admirandas laudes S.Baptistæ.
Cum S.Petrus cessavisset loqui, accessit ad
me S.Präcursor, & aperuit digito meum
cor, exemitq; inde aliud cor, quod in ma-
nibus Sancti cœpit resplendere instar stel-
lae, & digitus manus, quæ illud tenebat, simi-
liter incepserunt coruscare. His duo Sancti
mihi validerunt, & S.Petrus, tanquam

Vita Mar. de Escob. Pars II.

F

Ponti-

Pontifex, mihi dedit benedictionē. Quādo pervenerunt ad cœlum, S. Joannes obtulit cor, quod adferebat, Beatissimæ Trinitati, dicendo: Domine Deus Majestatis, vides cor, quod tibi creatura tua offert in gratiarum actionem, pro exhibito sibi beneficio. Dominus idem cor aspergit, quod ipsi plurimum placuit, & servavit illud intra lemetipsum. Benedicta sit milles Eiusdem Majestas. Amen, Amen,

Quod hic Princeps Apostolorum, dicit, dum ait, integrum cordis Deo oblati traditionem, sublimius & perfectius reperi in superiori parte animæ, atque istud esse cor cordis, videtur non esse intelligendum eum in modum,

quo Mystici distinguunt partem superiorē, nime ab inferiorē, sed quo à Theologis in anima designatur pars, seu portio inferior & superior.

Quia vero anima, dum se Deo tradit, tantū melius operabitur, quanto motivum superiori partis fuerit nobilis, sincerius, & à proprio commode defaciat, etiamque ex eadem motivo, tanto erit perfectior amor, quanto fons ardenter affectus, presente maiore lumine, sit, ut semper humano cordi, novum & esse.

lius remaneat cor, quod offeratur Deo, qui alius elevaverit motivum, & sui amoris auctor affectum. Id ipsum melius intelligatur ex sequenti Capite.

CAPUT X.

De divinis sagittis, quibus cor hujus Virginis fuit confixum.

Etiam Divinus amor suas habet sagittas, quibus purissima corda transfigit, sive ut quod res est dicam, solus ipse cas habet: ille namque, quas profanum vulgus fado amori attribuit, fuerunt delicia superstitionis, & inventiones demonis, qui in hujusmodi rebus cupit admiranda Dei opera imitari, ut eareddat minus estimabili. Sacrarum autem amoris Divini sagittarum, & infiectorum per ipsas vulnerum, non extingua habetur notitia ex Divinis literis, & magna ex Sanctis Patribus, extantque præclara in vitiis Sanctorum exempla. Ea, que nobis hujus generis isthac Dei famula reliquit, sunt rarissima. Ex his nonnulla nunc referentur. Exordiar ab illo, quod est similius visioni, quam paulo ante, sub finem præcedentis capituli, exposui. Sic ipsa ait.

Postquam plurimos, eōsq; varios & ferentissimos elicui affectus, quos Dominus intimè in mea anima excitavit, sic ceteros superabat, quo me in omnibus rebus volebam conformare divinae voluntati. Eo impellente sepe cum incredibili desiderio iterabam: Crea in me, mi Deus, cor novum, & quod placeat tuis oculis; infunde spiritum rectum & novum visceribus meis. Persevera-

bam diu in fervore horum affectuum, argubinde, cum natura propter illorum vehementiam esset fatigata, quiescebam tam lumen in Deo meo. Dum ita quieterem, augebatur lumen, & ob illud rursum comovebantur affectus intensiores. Tunc mihi Divina Majestas dixit: Quid agis Animæ? qualis est tantus iste tuorum affectuum impetus? Nonne tibi constat, me jam alias fecisse, quod modo postula? Quâ ratione non recordaris, me, dum alias mihi ijsdem desiderijs molesta essem, metu manu, ut te consolarer, abstulisse ubi tuum cor, & aliquot diebus retinuisse, ita ut affteres tuo Confessario, te catere corde, quod ipsi quoq; pulsus arteriarum, opinione Medicorum, indicabant; posteaq; illud renovatum suo loco reposuisse? Quomodo id non meministi? Ego admittens benignitatem Domini loquentis, statim sum recordata, ita omnino actum fuille, & respondi: Ita prorsus est, mi Deus, sicut dicens: verum video mihi thesaurum, nihil ex mera tua bonitate collatum, sed dubio perdidisse, ac dilapidavisse. Quod vero, mi Deus, pretiosum aliquod coram amittitur, necesse est cum humilitate, confidentia & amore ad divitem redire, i-